

Sygn. akt VI Ka 1337/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar (spr.)

Sędziowie: SO Jacek Matusik

SR del. Anna Zawadka

Protokolant sekr. sądowy Mariusz Pogorzelski

przy udziale Prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2014 r.

sprawy M. K.

oskarżonego o przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

M. C.

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 245 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. C. i obrońcę oskarżonego M. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt II K 903/10

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego M. K. w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu 9 wyroku o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny w stosunku do oskarżonego M. K. oraz z punktu 11 wyroku o zaliczeniu na poczet tej kary wobec tego oskarżonego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;
2. uchyla orzeczenie dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia i przypisanego w punkcie 1 wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania;
3. uchyla orzeczenie z punktu 10 wyroku o nawiązce za czyn opisany w punkcie I;
4. przyjmuje, że czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia i przypisany w punkcie 4 wyroku nie był popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i kwalifikuje go z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
5. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego M. K.;

6. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka w stosunku do oskarżonego M. K. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat;

7. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec M. K. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16.10.2009 r. do dnia 14.05.2010 r.;

8. zwalnia oskarżonego M. K. od kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

II. utrzymuje w mocy wyrok w stosunku do oskarżonego M. C.; zwalnia oskarżonego M. C. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1337/13

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 października 2009 r. w C. woj. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał 39 torebek foliowych zamykanych strunowo zawierających substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze 42,04 grama brutto oraz 1 torbę foliową zawierającą substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 100,80 grama brutto, co stanowi znaczną ilość w/w substancji tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w okresie od lipca 2009 r. do 1 września 2009 r. w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej 10-krotnie udzielił małoletniemu M. W. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości łącznie co najmniej 10 gramów, tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

III. w okresie od 1 do 3 października 2009 r. w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej 5-krotnie udzielił M. W. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie co najmniej 3 gramy tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

IV. w okresie od lipca 2009 r. do 30 września 2009 r. w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej 20-krotnie udzielił D. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie co najmniej 10 gramów za kwotę co najmniej 100 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

V. w okresie od 11 do 12 października 2009 r. w C. woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci 13 porcji amfetaminy o łącznej wadze ok. 13 gramów, poprzez udostępnienie ich M. W. (1) celem dalszej odsprzedaży, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

VI. w okresie od 11 do 12 października 2009 r. w C. woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci 13 porcji amfetaminy o łącznej wadze ok. 13 gramów, poprzez udostępnienie ich D. S. (1) celem dalszej odsprzedaży, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

M. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od października 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał M. K. substancji

psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10 gramów, o łącznej wartości nie mniejszej niż 400 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

II. w nieustalonym okresie do dnia 30 czerwca 2009 r. w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał D. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 20 gramów, o łącznej wartości nie mniejszej niż 800 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

III. w dniu 16 grudnia 2009 r. w O. woj. (...) na stacji PKP używał wobec D. S. (1) groźby bezprawnej pozbawienia życia i uszkodzenia ciała w celu wywarcia wpływu na treść złożonych przez niego zeznań w niniejszej sprawie tj. o czyn z art. 245 kk.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 5 września 2013 roku, sygn. akt II K 903/10:

1. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 i za to na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk skazał go, a na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk skazał go, a na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk skazał go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;

5. w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu M. K. w pkt V i VI uznał go za winnego popełnienia jednego czynu polegającego na tym, że w okresie od 11 do 12 października 2009 roku w C. woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 26 porcji o łącznej wadze ok. 26 gram w ten sposób, że udostępnił M. W. (1) i D. S. (1) po 13 porcji amfetaminy celem ich dalszej odsprzedaży, co wyczerpuje dyspozycje przepisu art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 20 zł. każda stawka;

6. oskarżonego M. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że udzielił M. K. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy łącznie w ilości nie mniejszej niż 5 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 200 zł i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;

7. oskarżonego M. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że czyn ten popełnił w okresie od przełomu czerwca i lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 roku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;

8. oskarżonego M. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 245 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu M. K. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka, oraz oskarżonemu M. C. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;

10. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego M. K. za czyny opisane w pkt 1, 2 i 3 nawiązki na rzecz Ośrodka (...) w K. w kwotach odpowiednio: za czyn opisany w pkt I- 1000 zł, za czyn opisany w pkt II 1000 zł i za czyn opisany w pkt III- 500 zł;

11. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M. K. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 października 2009 r. do dnia 14 maja 2010 r., zaś na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. C. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 25 listopada 2009 r.;

12. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych M. K. i M. C. w całości od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego M. K. oraz oskarżony M. C..

Obrońca oskarżonego M. K. zaskarżył wyrok w części rozstrzygnięcia opisanego w pkt 1, 2, 4 i 5 i zarzucił mu :

1. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 wyroku mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 9 kpk poprzez nie wywołanie opinii biegłego z zakresu badań chemicznych na okoliczność faktycznej ilości zatrzymanego u oskarżonego narkotyku i jego składu chemicznego;

2. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 2 wyroku obrazę prawa materialnego tj. art. 9§1 kk w zw. z art. 58 ust. 2 u. p. n. poprzez błędne jego zastosowanie, z uwagi na nie wykazanie, że M. K. obejmował świadomością małoletniość osoby przyjmującej substancję psychotropową w postaci amfetaminy i miał zamiar udzielenia jej temuż małoletniemu;

3. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 4 wyroku obrazę prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 59 ust 1 u. p. n. w zw. z art. 9§1 kk z uwagi na nie wykazanie, że w chwili popełnienia czynu zabronionego sprawca działał z zamiarem kierunkowym bezpośrednim - " w celu osiągnięcia korzyści majątkowej" ;

4. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 5 wyroku obrazę prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w zakresie uznania, iż M. K. uczestniczył w obrocie poprzez udostępnienie 26 porcji amfetaminy M. W. i D. S., podczas gdy znamię "uczestniczenia" dotyczy strony biernej obrotu narkotykami tj. osoby przyjmującej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony M. C. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mogących mieć wpływ na treść wyroku, a polegający na oparciu tych ustaleń na zeznaniach świadka D. S. (1) oraz wyjaśnieniach współoskarżonych M. K. i M. W. (1), którzy mieli oczywisty interes w pomawianiu oskarżonego o popełnienie zarzucanych mu czynów;

3. naruszenie prawa materialnego (art. 58 § 2 k.k.) poprzez orzeczenie kary grzywny, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony nie będzie mógł jej uiścić w przeciągu najbliższych lat z powodu odbywania aktualnie kilkuletniej kary pozbawienia wolności oraz surowej kary pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie, co pozbawia oskarżonego faktycznej możliwości uiszczenia grzywien;

4. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego (zarówno jednostkowych kar pozbawienia wolności, kary łącznej pozbawienia wolności, jednostkowych kar grzywny oraz łącznej kary grzywny w porównaniu do wysokości jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny i kar łącznych, wymierzonych współoskarżonemu M. K. czym sąd naruszył dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. i doprowadził do wewnętrznej sprzeczności wyroku)

W konkluzji oskarżony wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od stawianych mu zarzutów, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonych kar zasadniczych pozbawienia wolności i orzeczonej kary łącznej oraz odstąpienie od orzekania kary grzywny, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Co się tyczy apelacji obrońcy oskarżonego M. K..

Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. jest zasadna w zakresie w jakim kwestionuje dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia dotyczące ilości posiadanej przez tego oskarżonego amfetaminy, będącej przedmiotem przypisanego mu czynu z pkt I aktu oskarżenia, jak też w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego odnośnie przypisanego temu oskarżonemu czynu z pkt IV aktu oskarżenia z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W pozostałej części apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.

Słuszny jest zarzut skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił ilość amfetaminy będącej przedmiotem zarzucanego i przypisanego oskarżonemu M. K. czynu z pkt I aktu oskarżenia. Sąd ten bowiem przyjął za podstawę ustaleń ilości posiadanej substancji psychotropowej jej wagę brutto a więc wagę substancji wraz z opakowaniem, nie zaś netto, a więc wagę samej amfetaminy. Nie poczynił przy tym ustaleń jaka była waga netto posiadanej przez oskarżonego K. amfetaminy. Bezspornym jest, że art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje posiadanie samej substancji psychotropowej czy środka odurzającego, natomiast posiadanie opakowania, w którym substancja ta czy ten środek się znajdują nie jest zabronione. Trudno zatem uwzględnić wagę opakowania przy określaniu ilości narkotyku posiadanego przez sprawcę. Ilość posiadanego wbrew przepisom w/w ustawy środka odurzającego czy substancji psychotropowej ma znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, jak też dla oceny jego stopnia społecznej szkodliwości. Zachodziła więc konieczność prawidłowego ustalenia ilości posiadanej przez oskarżonego K. amfetaminy, a więc jej wagi netto, a brak ustaleń w tym zakresie sprawił, że przypisane oskarżonemu ilości są błędne, co w efekcie skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu zarzucanego i przypisanego temu oskarżonemu w pkt I i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w celu poczynienia prawidłowych ustaleń co do ilości posiadanego przez oskarżonego narkotyku. Tego rodzaju ustalenie ma bowiem wpływ zarówno na kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu oraz na zakres jego odpowiedzialności karnej.

Co się zaś tyczy podniesionego przez apelację zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych w celu zbadania substancji ujawnionej u oskarżonego i określenia jej rzeczywistego składu, to zdaniem Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy nie jest on zasadny. Wskazać bowiem należy, że badanie testerem narkotykowym wykazało bezspornie, że zabezpieczona u oskarżonego K. w czasie przeszukania substancja jest amfetaminą, a przy tym żadna ze stron w toku postępowania tego ustalenia nie kwestionowała, co więcej oskarżony K. przyznał się do zarzutu posiadania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Nie ma również istotnego znaczenia zawartość substancji czynnej - jaka znajdowała się w amfetaminie posiadanej przez M. K.. Przepis art. 4 pkt 25 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskazuje bowiem, że pod pojęciem

substancji psychotropowej należy rozumieć każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy. Tym samym, jeżeli skład środka posiadanego przez sprawcę pozwala na zakwalifikowanie go jako substancji psychotropowej, dla przypisania mu sprawstwa czynu z art. 62 ust. 1 lub 2 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest koniecznym badanie stopnia jej czystości. Na marginesie podkreślić należy, że faktem notoryjnie znanym jest dodawanie do narkotyków przez ich producentów czy dealerów różnego rodzaju domieszek takich jak chociażby kreatyna lub cukry, w celu zwiększenia ich ilości, a w konsekwencji również zysków. Niezależnie więc od czystości amfetaminy nie przestaje ona być substancją psychotropową, której posiadanie, udzielanie czy obrót zabronione są przez przepisy ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ocena czy mamy do czynienia ze znaczną ilością narkotyku uzależniona jest nie od stopnia jego czystości, lecz od ilości netto substancji, w której składzie ów narkotyk się znajduje.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien rozważyć czy ustalenie ilości netto zabezpieczonej u oskarżonego K. amfetaminy możliwe jest przez zlecenie policji jej zważenia i podanie wyników w tym zakresie czy też konieczne jest w tym celu wykonanie ekspertyzy kryminalistycznej.

Podzielić także należy zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. K. dotyczący obrazu prawa materialnego przez błędne zakwalifikowanie czynu oskarżonego z pkt IV aktu oskarżenia z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wskazać bowiem należy, że przepis ten penalizuje udzielanie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Przepięstwo to zatem można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym; motywacją sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej. Słusznie zauważa skarżący, że Sąd Rejonowy istnienia takiego zamiaru po stronie oskarżonego K. nie wykazał, nie wynika on również ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jednym dowodem w tym zakresie są zeznania świadka D. S. (1) z postępowania przygotowawczego (k-85-87, t. I sprawy o sygn. akt II K 245/10), którym Sąd meriti dał wiarę, a z których wynika, że oskarżony K. wielokrotnie udzielał mu amfetaminy, lecz zasadniczo za nią nie płacił. Z zeznań tych nie wynika, żeby oskarżony K. żądał korzyści majątkowej za udzielanie amfetaminy czy też aby uzależniał jej udzielenie S. od otrzymania takiej korzyści. Wynikający ze wskazanych zeznań fakt przekazania przez S. z własnej woli K. w sumie około 100 zł, aby ów nie był całkiem stratny w żadnym razie nie świadczy, że działanie K. polegające na udzielaniu S. amfetaminy było podejmowane z kierunkowym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści zeznań w.w. świadka prowadzi do wniosku, że oskarżony K. udzielał mu amfetaminy niejako grzecznościowo, częstował nią świadka, który sporadycznie, zdając sobie sprawę, że K. poniósł koszty na jego nabycie, odczuwał potrzebę pokrycia choć części tych kosztów. Wprawdzie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie jest uzależnione od wielkości korzyści, jednakże kwota jaką S. przekazał K., przy uwzględnieniu ilości udzielonego narkotyku oraz znanej Sądowi Okręgowemu z urzędu jego rynkowej wartości potwierdza zeznania S. co do charakteru płatności za amfetaminę. Sam fakt otrzymania płatności przez oskarżonego K., któremu S. w niewielkiej części starał się zrekompensować koszty nabycia przez K. narkotyku, bez wykazania intencjonalności w działaniu oskarżonego K. nie może świadczyć, że czynił to w tym przypadku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że działanie oskarżonego M. K. nie wypełniło znamion przestępstwa penalizowanego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym niemniej, w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości okoliczność, że oskarżony udzielał D. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wobec czego jego zachowanie wypełnia znamiona czynu określonego w art. 58 ust. 1 w/w ustawy. Stąd też Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego M. K. przez dokonanie opisanej w pkt 4 wyroku zmiany w zakresie opisu czynu z pkt IV aktu oskarżenia i jego kwalifikacji prawnej.

Pozostałe zarzuty i przytoczona na ich poparcie argumentacja apelacji obrońcy oskarżonego M. K., jak już wskazano na wstępie rozważań, są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Nie można zgodzić się z zarzutem obrazu prawa materialnego – art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w odniesieniu do czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia. Obrońca kwestionuje świadomość oskarżonego K. co do małoletniości M. W. (1), któremu w okresie od lipca 2009 r. do 1 września 2009 r. udzielał

substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Trudno podzielić ten zarzut jeśli się zważy, że oskarżony oraz M. W. (1) zamieszkują w tej samej, niewielkiej miejscowości, w której większość osób zna się chociażby z widzenia, a ponadto oskarżony i M. W. (1) są sąsiadami (dzieli ich tylko jedna posesja). Z treści relacji M. W. (1), z zeznań świadka D. S. (1), jak też z wyjaśnień samego oskarżonego M. K. wynika, że utrzymywali oni kontakty towarzyskie, a (...) często odwiedzał oskarżonego, przyjeżdżając do jego mieszkania, nie tylko w celu otrzymywania czy wspólnego zażywania narkotyków. Oceniając wskazane wyżej okoliczności przez pryzmat wiedzy i doświadczenia życiowego trudno uznać za prawdopodobne, że oskarżony K. mając z M. W. (1) stosunkowo zażyłe relacje, związane nie tylko z używaniem narkotyków, ale także towarzyskie, mieszkając w sąsiedztwie, w tej samej niewielkiej miejscowości oraz mając wspólnych znajomych nie wiedział w jakim ten ostatni jest wieku. Niezależnie od powyższego, podkreślenia wymaga okoliczność, że świadomość małoletniości może być objęta również zamiarem ewentualnym, nie jest zatem wymagana jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoba, której sprawca udziela narkotyków nie ma ukończonych 18 lat. Świadomość sprawcy co do tego faktu powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt II AKa 394/12, LEX nr 1289603). Wbrew twierdzeniom skarżącego przedstawione okoliczności świadczą o tym, że oskarżony K. wiedział, a co najmniej przypuszczał, iż M. W. (1) jest osobą małoletnią, a skoro pomimo to udzielił mu amfetaminy, to działanie takie traktować należy w kategoriach „godzenia się”, w rozumieniu art. 9 § 1 k.k.

Zachowania oskarżonego M. K. polegające na udzielaniu amfetaminy M. W. (1) w pierwszym przypadku jako małoletniemu (czyn z pkt II aktu oskarżenia), a w drugim jako osobie pełnoletniej (czyn z pkt III aktu oskarżenia) z uwagi na różne czasokresy, w jakich miały miejsce nie podlegają kumulatywnej kwalifikacji i nie mogą być uznane, jak chce obrońca, jako jeden czyn.

Na aprobatę nie zasługuje również zarzut apelacji obrazy prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew twierdzeniu obrońcy Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu w punkcie V i VI aktu oskarżenia. Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie substancji psychotropowych przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem. Podkreślić należy ponadto, że pojęcie uczestniczenia w obrocie stypizowane w art. 56 w/w ustawy odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie jak np. magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu porcjowanie narkotyków itp. Uczestnictwem w obrocie jest zachowanie każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt II AKa 163/12). Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że M. K. nabył amfetaminę, a następnie przekazał ją M. W. (1) i D. S. (1) celem dalszej odsprzedaży. Co więcej, porcjowanie zakupionej przez oskarżonego amfetaminy odbyło się w jego mieszkaniu. Nie sposób zatem podzielić przekonania skarżącego, że uczestnictwo oskarżonego w obrocie narkotykami polegało jedynie na ich nabyciu i posiadaniu, a kara za owo uczestnictwo została skonsumowana przez uznanie winy i wymierzenie kary za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podnieść bowiem należy, że ilość amfetaminy będącej przedmiotem czynu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. przypisanego oskarżonemu M. K. w pkt 5 wyroku, w ramach czynów zarzucanych mu w pkt V i VII aktu oskarżenia dotyczy innej ilości tego narkotyku, niż ta która była przedmiotem czynu zarzucanego i przypisanego mu w pkt I. Są to więc dwa odrębne przestępstwa pozostające w realnym zbiegu. Brak było zatem podstaw do podważenia ustaleń faktycznych i oceny prawnej Sądu meriti co do czynów z pkt 2, 3 i 5 części dyspozytywnej wyroku.

Wobec konieczności uchylecia wyroku w zakresie czynu I zarzucanego oskarżonemu M. K. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie oraz zmiany kwalifikacji prawej czynu przypisanego mu w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny i związane z tym zaliczenie na poczet dotychczasowej kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia

wolności, jak też związane z czynem i oparte o przepis art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczenie o niewspółmierności. Dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana kwalifikacji prawnej czynu z pkt 4 części dyspozytywnej wyroku skutkowałą również zmianą w zakresie wymiaru kary za ten czyn. Wymierzona za ten czyn kara pozbawienia wolności uwzględnia całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k., które były brane pod uwagę przy wymiarze kary przez Sąd I instancji. Łagodniejsze zagrożenie ustawowe skutkowałą orzeczeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze i jednocześnie nie orzekanie kary grzywny, która nie jest przewidziana za przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Orzeczona za ten czyn kara pozbawienia wolności oscyluje w dolnej strefie ustawowego zagrożenia i nie może być uznana za rażąco niewspółmierną.

Sąd Okręgowy zważył, że wobec zmiany zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o karze wymierzonej przez Sąd Rejonowy również musiało ulec modyfikacji. Konsekwencją zmiany kwalifikacji prawnej czynu z punktu IV aktu oskarżenia było wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności, a także eliminacja z zaskarżonego wyroku orzeczenia za ten czyn kary grzywny, gdyż kara taka za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest przewidziana. Jednocześnie Sąd Okręgowy, wobec uchylecia wyroku co do czynu z pkt I oraz orzeczenia innej, łagodniejszej kary pozbawienia wolności za czyn zarzucany oskarżonemu K. w pkt IV aktu oskarżenia i przypisany w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku orzekł w stosunku do tego oskarżonego nową karę łączną pozbawienia wolności. Kara ta została orzeczona na zasadzie asperacji z uwzględnieniem czasowo przestrzennego i przedmiotowo - podmiotowego związku między czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, jak też przy wzięciu pod uwagę okoliczności obciążających i łagodzących, które stanowiły podstawę wymiaru kary przez Sąd I instancji. W szczególności uwzględniono uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne, ilość czynów zabronionych, jakich się dopuścił, a także fakt popełnienia ich w bardzo krótkim czasie. W zakresie okoliczności łagodzących mających wpływ na wymiar kary, uwzględniono częściowe przyznanie się do winy oraz okoliczność, że oskarżony stara się podejmować prace zarobkowe. Jednocześnie wskazane okoliczności obciążające, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, godzących w zdrowie ludzkie i powodujących ujemne następstwa społeczne sprawiają, że w ocenie Sądu Okręgowego, orzeczona kara łączna pozbawienia wolności winna być karą bezwzględną. Podniesione okoliczności łagodzące, w tym starania oskarżonego K. o podjęcie zatrudnienia, wykonanie pracy na podstawie umowy o dzieło, czy też fakt urodzenia dziecka oskarżonego nie stanowią okoliczności, które pozwalałyby w sposób nie budzący wątpliwości na postawienie pozytywnej prognozy na przyszłość i skorzystanie przez oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Wobec orzeczenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Okręgowy na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na jej poczet oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 16.10.2009 r. do dnia 14 maja 2010 r.

Co się tyczy apelacji wniesionej przez oskarżonego M. C..

Apelacja oskarżonego M. C. jest niezasadna i jej wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Apelacja w pierwszym rzędzie eksponuje zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz związane z nimi zarzuty obrazy przepisów postępowania - art. 5 § 1 i 2 k.p.k., jednakże w istocie zarzuty te sprowadzają się jedynie do polemiki z oceną dowodów i ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy i prezentowania w tym zakresie własnych odmiennych poglądów i supozycji. Nietrafne są zarzuty apelacji błędów w ustaleniach faktycznych, które sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, polemiki z nimi, bez wskazania, jakich to konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się ten Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędów w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SN z 20.02.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84 i wyrok SN z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975, z. 5, poz. 58). Nie można również zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in

dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). - (por. postanowienie SN z 02.02.2004 r., V KK 207/03, OSNwSK 2004/1/238). Trudno także skutecznie stawiać zarzutu obrazy prawa procesowego art. 5 § 1 k.p.k. w sytuacji gdy zebrany w sprawie i uznany przez Sąd meriti za wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonego M. C. co do popełnienia przypisanych mu czynów.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, stosownie do art. 410 k.p.k. ocenił całokształt materiału dowodowego, kierując się kryteriami wynikającymi z art. 7 k.p.k. dokonał trafnej i swobodnej, a nie dowolnej jego analizy, czemu dał wyraz, w sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazując którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym tej wiarygodności i z jakich przyczyn odmówił i w efekcie tej kompleksowej analizy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do winy oskarżonego M. C. w zakresie zarzucanych mu czynów. Co się tyczy zarzucanego temu oskarżonemu czynu z art. 245 k.k. to Sąd Rejonowy zasadnie oparł się w tej mierze na zeznaniach świadka D. S. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które znalazły potwierdzenie w protokole z odsłuchania nagrania z przebiegu spotkania z oskarżonym M. C. oraz w zeznaniach świadków K. S. i B. C. co do faktu takiego spotkania. Zważyć należy, że dla poprawności ustaleń w tym zakresie nie ma znaczenia podnoszona przez skarżącego kwestia ustalenia inicjatora jego spotkania z D. S. (1), a także rzekome prowokowanie oskarżonego przez w.w. do wypowiedzania gróźb. Transkrypcja nagrania rozmowy przeprowadzonej w trakcie tego spotkania wskazuje bowiem jednoznacznie na sprawstwo oskarżonego czynu stypizowanego w art. 245 k.k. Brak na nagraniu wyrażonej na końcu spotkania wulgarnej groźby pozbawienia życia jest logicznie wytłumaczalny, jeśli się zważy, że jak wynika z zeznań świadka D. S. (1), została ona wypowiedziana przez oskarżonego, lecz nie została nagrana na dyktafon z uwagi na to, że wypowiedź ta padła z ust oskarżonego C. w czasie gdy znajdował się już w odległości kilkunastu metrów od pokrzywdzonego, który miał dyktafon. Niezależnie od tego, wbrew przekonaniu skarżącego, Sąd meriti za groźbę bezprawną zasadnie uznał nie tylko ostatnią wulgarłą wypowiedź, która nie została nagrana, ale również wcześniejsze stwierdzenie „powinieneś dostać w ryj i to porządnie”, które znajduje się na nagraniu. Treść tych zawierających groźby wypowiedzi w kontekście treści całej rozmowy, w trakcie której oskarżony domagał się od D. S. (1) zmiany zeznań, jednoznacznie wskazuje na prawidłowość ustaleń co do winy oskarżonego C. w zakresie czynu z art. 245 k.k.

Co się tyczy pozostałych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego C. odnośnie dwóch czynów kwalifikowanych z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to Sąd Rejonowy zasadnie oparł się tu na korespondujących ze sobą relacjach M. K. D. S. (1) z postępowania przygotowawczego oraz M. W. (1). Nie sposób podzielić w tej mierze przekonania skarżącego, że Sąd Rejonowy niesłusznie oparł się na zeznaniach świadka D. S. (1) oraz wyjaśnieniach współoskarżonych M. K. i M. W. (1), gdyż mieli oni interes w pomawianiu oskarżonego, w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zważyć należy jednakże, że M. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i dobrowolnie poddał się karze, przeciwko D. S. (1) nie prowadzono w tej sprawie postępowania karnego, a M. K. w swoich wyjaśnieniach opisał działalność narkotykową, w której brał udział, nie umniejszając w tym swojej roli. Tym samym żadna z wymienionych powyżej osób, wbrew wywodom apelacji, nie miała powodu, aby fałszywie pomawiać oskarżonego M. C.. Trudno w tej sytuacji podnosić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., zwłaszcza że oskarżony nie wskazał jakie wątpliwości w jego ocenie Sąd meriti rozstrzygnął na jego niekorzyść. Ponownie, w kontekście uwag skarżącego podkreślić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości obrony i oskarżonego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 21.07.2009 r., V KK 142/09, LEX nr 519641, postanowienie SN z 15.05.2008 r., III KK 79/08, LEX 393949, postanowienie SN z 18.01.2007 r., III KK 276/06, OSNwSK 2007/1/211, por. także wyrok SA w Katowicach z 5.06.2007 r., II AKA 173/07, Prok. i PR. -wkl. 2008/2/25).

W żadnym zakresie nie można również podzielić zarzutu obrazy prawa materialnego - art. 58 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie kary grzywny, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony nie będzie mógł jej uiścić. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność odbywania aktualnie kary pozbawienia wolności oraz konieczność odbycia kary orzeczonej w niniejszej sprawie nie oznacza automatycznie spełnienia przesłanek niewymierzania kary grzywny, określonych w przywołanym powyżej przepisie. Oskarżony ma bowiem możliwość podjęcia pracy w warunkach izolacji penitencjarnej. Ponadto podkreślić należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem przepis art. 58 § 2 k.k., formułujący dyrektywę wymiaru kary grzywny, sformułowany jest wprawdzie kategorycznie ("grzywny nie orzeka się"), niemniej zawsze to od decyzji sądu zależy ocena wystąpienia przesłanek zastosowania tego przepisu w konkretnej sprawie. Skoro zatem orzekający w sprawie sąd doszedł do przekonania, że nie zachodzą przesłanki zastosowania art. 58 § 2 k.k., to nie może być mowy o rażącej obrazie tego przepisu poprzez jego niezastosowanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., sygn. akt II KZ 44/07, LEX nr 354945).

W świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do podważenia poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych i oceny prawnej czynów przypisanych oskarżonemu M. C..

Nie sposób zgodzić się także z zarzutem rażącej niewspółmierności kary, zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, jak i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu M. C.. Kary jednostkowe zostały orzeczone w wysokości oscylującej w dolnych granicach ustawowych zagrożeń, przy czym kary grzywny uwzględniają stawki dzienne w wymiarze zbliżonym do dolnych ustawowych zagrożeń. Przy orzekaniu tych kar Sąd Rejonowy prawidłowo wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary i okoliczności istotne dla jej wymiaru określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Skarżący w uzasadnieniu apelacji podkreślił, że Sąd pierwszej instancji orzekł w stosunku do niego karę łączną w takim samym wymiarze jak w stosunku do oskarżonego M. K., pomimo że ów został skazany za więcej czynów, a także udostępnił większą ilość narkotyków w dłuższym okresie. Rozważając przedmiotową kwestię nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że oskarżony M. K., jakkolwiek uprzednio karany, popełniał inne rodzajowo przestępstwa, podczas gdy M. C. był już w przeszłości dwukrotnie karany za przestępstwo penalizowane w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i korzystał z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a mimo to po raz kolejny dopuścił się czynów zabronionych związanych z wprowadzaniem narkotyków do obrotu. Powyższym działaniem oskarżony wykazał, że jest przestępcą niepoprawnym, który nie wyciąga wniosków z zastosowanych wobec niego uprzednio sankcji karnych, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonych wobec niego kar jednostkowych, jak i kary łącznej, która została orzeczona na zasadzie asperacji. Trudno w tej sytuacji mówić o rażącej niewspółmierności (surowości) kary w stopniu, który uzasadniałby korektę wyroku w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w treści przywołanego przepisu może zachodzić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na jej wymiar można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że skoro Sąd Rejonowy przy wymiarze kary prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności tak obciążających, jak i łagodzących, stosownie do dyrektyw określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. to brak jest w tej sytuacji podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego M. C. w zakresie orzeczenia o karze.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym w stosunku do oskarżonego M. C. orzeczono na podstawie art. 634 w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., natomiast o kosztach sądowych w sprawie w stosunku do oskarżonego M. K. na podstawie art. art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.